

Arrest

nr. 305 477 van 24 april 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289 / gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 14 december 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 november 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster verblijft reeds sinds 2017 in België en diende op 4 mei 2023 een negende (9de) aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van haar Belgische moeder.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 10 november 2023 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 22 november 2023 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5a lid van het koninklijk besluit van 8 Oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.05 2023 werd ingediend door:

Naam: L.(...) Voornaam: Y.(...)

Nationaliteit: Armenië Geboortedatum (...)

Geboorteplaats: (...) Identificatienummer in het Rijksregister (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt voor de negende keer gezinshereniging aan in functie van haar moeder A.(...) A.(...) (RR (...)), Belgische nationaliteit; in toepassing van artikel 40 ter, §2. eerste lid. 1° van de wet van 15.12 1980.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2. eerste lid. 1 tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...'

Artikel 40bis, §2, eerste lid. 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1e of 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende geactualiseerde documenten voorgelegd:

- geactualiseerde documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: loonfiches W. M. vzw voor de periode april - juni 2023; inschrijvingsbewijs HZIV dd. 29.06.2023 en bijbehorende informatiefiche dd 29.06.2023 waaruit blijkt dat ze in de période april - juni 2023 een aanvullende uitkering ontving - verklaring lidmaatschap Helan dd. 03.07.2023 op naam van betrokkene (en haar drie kinderen)

- onvolledige huurovereenkomst (enkel de eerste pagina werd voorgelegd) op naam van betrokkene voor een appartement gelegen op het adres (...) te 2140 Antwerpen

- huurovereenkomst dd. 17.11.2015 op naam van de referentiepersoon voor het adres (...) te 2100 Deurne.

In het kader van huidige aanvraag werden tevens volgende documenten voorgelegd. welke voorheen al meermaals werden voorgelegd in het kader van voorgaande aanvragen gezinshereniging:

- verzendbewijzen geldstorting MoneyTrans dd. 23.01.2015, 05.03.2015, 06.05.2016, 20.10.2016, 05.11.2016, 03.01.2017, 20.01.2017, 23.01.2017, 02.02 2017, 06.02.2017, onbekende datum en geldstorting Intell Express dd. 08.11.2016

- attest (Sociale Zekerheid van de overheidsdienst Republiek Armenië) dd. 03.08.2020 waaruit moet blijken dat betrokkene (en haar drie kinderen) in de periode 2012 - 2017 niet geregistreerd was in het informatiesysteem van de sociale zekerheid en geen enkele vorm van financiële steun ontvingen van de overheid. Echter, uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene tewerkgesteld was voor haar vertrek uit Armenië De vaststelling dat ze geen sociale uitkering ontving, is bijgevolg ook geen afdoende bewijs van het aangehaalde overmogen, wel een logisch gevolg

- kadastraal attest van het Centrum van Informatietechnologieën n LU2/109I2 dd 22.12.2016 waaruit blijkt dat er op naam van E.(...) L.(...) L.(...) geen onroerend goed geregistreerd staat en geen staatsregistratie uitgevoerd werd in de Armeense Republiek.

Er werd reeds in het kader van de voorgaande aanvragen gezinshereniging meermaals opgemerkt worden dat zowel voorgelegde paspoort, het afgeleverd visum en de aanvraag bijlagen 19ter van betrokkene melding maken van de naam L.(...) Y.(...) Echter spreken de voorgelegde geldstorting en attesten waarmee betrokkene al meermaals haar onvermogen wenst aan te tonen, allen van L.(...) L.(...) E.(...). Een gelijkvormigheidsattest werd ook in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging niet toegevoegd. Indien de naam niet overeenstemt is het uiteraard niet vanzelfsprekend om de link te leggen tussen de voorgelegde documenten en betrokkene die in België aanwezig is.

Voor zover het wel degelijk over één en dezelfde persoon zou gaan, dient te worden opgemerkt dat betrokkene in de loop van de achtereenvolgende aanvragen ook een document heeft voorgelegd waaruit expliciet bleek dat ze tewerkgesteld was in haar land van origine, met name over het document 'bijlage n°2 van de overheid van de Armeense Republiek geldig voor de periode van 06/2015 tot en met 12/2016' dd. 12.07.2017 waaruit blijkt dat betrokkene tewerkgesteld was in 2015 bij Hotelcomplex Armenia. Hieruit blijkt dat betrokkene in geen geval onvermogen was in het land van herkomst en er dus geen sprake was van enige afhankelijkheidsrelatie.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat betrokkene in het land van herkomst gehuwd was. Het is niet onredelijk aan te nemen dat gehuwden voor elkaar instaan en dat betrokkene haar echtgenoot aldus mee voorzag in de basisbehoeften van betrokkene en hun drie gemeenschappelijke kinderen. Haar echtgenoot S.(...) T.(...) (OV (...)) verklaarde in het kader van zijn asielaanvraag dd. 06.01.2023 (zie interview DVZ dd. 08.02.2023) dat hij economisch actief was als geschoold arbeider.

Tevens, er werden geen documenten voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene en referentiepersoon tot op heden niet ten laste vallen/vielen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Tenslotte dient opgemerkt te worden dat betrokkene voor de negende maal een aanvraag gezinshereniging indiende op basis van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 in functie van dezelfde referentiepersoon. Er werd reeds meermaals gemotiveerd waarom betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Er kan dan ook vastgesteld worden dat betrokkene de procedure van gezinshereniging misbruikt, en doelbewust aanvraag na aanvraag indient, enkel en alleen met het oog op het bekomen van een attest van immatriculatie en het daaraan verbonden tijdelijk verblijfsrechtelijk voordeel.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) *juncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekster zet haar middel als volgt uiteen:

"2.1.1. Algemene regels

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die

met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.1.2. Regelmatigheid van een administratieve beslissing - toepassing op de feitsituatie in casu

Verzoekster wenst op te merken dat de stelling van verwerende partij dat L.(...) L.(...) E.(...) niet dezelfde persoon zou betreffen als L.(...) Y.(...) kant noch wal raakt. Het is evident dat "L.(...) / L.(...)" de patroniem is van verzoekster de welke expliciet opgenomen is op de geboorte akte van verzoekster en het internationaal paspoort van verzoekster gekend onder nummer B(...).

Bovendien meent verzoekster op te merken dat zelfs op de internationale Armeense paspoorten de patroniemen werd opgenomen op de pagina boven de passpoortfoto van verzoekster. Wat betreft de schrijfwijze van E.(...) en Y.(...) wil verzoekster benadrukken dat dit louter om het Cyrillisch geschrift betreft en dat er geen discrepantie is tussen de twee schrijfwijzen. Het staat onstuitbaar vast dat de identiteitsgegevens zoals deze opgenomen zijn op de geboorteakte van verzoekster volledig overeenstemmen met het internationaal paspoort van verzoekster gekend onder nummer B(...).

Ten eerste dient de regelmatigheid van een administratieve beslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c), en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster - samen met haar kinderen afzonderlijk - een nieuwe volwaardige aanvraag heeft ingesteld op basis van art. 40bis juncto ter van de vreemdelingenwet.

Verzoekster is de stelling toegedaan dat verwerende partij elk voorgelegd stuk dient te onderzoeken en te motiveren. Verwerende partij kan niet dienstig verwijzen naar een eerdere beslissing – zoals zij zulks in casu doet in de bestreden beslissing – om een nieuwe aanvraag af te wijzen. Verwerende partij verwijst ook grotendeels naar de eerdere aanvragen van verzoekster om de bestreden beslissing te motiveren.

Dit kan uiteraard niet door de beugel.

Uit een nadere lezing van de bestreden beslissing stelt verwerende partij basaal dat verzoekster sinds '2015 zelf te werk gesteld zou zijn. Verwerende partij doelt hierbij op de tijdelijke tewerkstelling van verzoekster in Armenië. Verwerende partij doelt zich in concreto op een document Bijlage N°2.

Zoals hier voren uiteengezet kan verwerende partij niet dienstig verwijzen naar een eerdere beslissing om een nieuwe volwaardige aanvraag te schragen.

Zij dient de documenten in het kader van het voorliggende aanvraag afzonderlijk te onderzoeken en te motiveren.

Bovendien laat verwerende partij na om te verifiëren wat de maandelijkse inkomen van verzoekster precies zouden bedragen in Armenië om in Armenië een menswaardig bestaan te leiden. Bovendien was de deeltijdse tewerkstelling van verzoekster maar voor een korte periode en kan zulks de afhankelijkheidsrelatie van verzoekster vanwege haar moeder niet in het gedrang brengen.

Verwerende partij spreekt ook niet over het inkomen van de echtgenoot van verzoekster en peilt niet naar deze inkomen en vraagt geen stukken hier aangaande. Hier aangaande mag terecht de vraag worden opgeworpen of verzoekster en haar gezin - bestaande uit vier personen - effectief in hun basisonderhoud konden voorzien met een loon uit een tewerkstelling in een hotelcomplex gedurende één jaar?

Er weze in het verlengde hiervan opgemerkt dat verzoekster haar echtgenoot over geen inkomen beschikte in Armenië. Er liggen althans geen objectieve gegevens voor waar het tegendeel uit zou kunnen blijken. Aangezien verwerende partij hierover geen woord rept in de bestreden beslissing, mag er worden aangenomen dat zij dit gegeven ter zake niet betwist.

Zelfs in de hypothese dat verzoekster in Armenië inkomen zou hebben gegenereerd, dient er te worden opgemerkt dat het basisinkomen in Armenië bijzonder laag is en aldus niet afdoende was om verzoekster en haar gezin van levensonderhoud te kunnen voorzien, dewelke hen in staat zou stellen om een leven te leiden dat beantwoordt aan de menselijke waardigheid, temeer daar haar echtgenoot over geen inkomen beschikte. Er diende bijgevolg door verwerende partij te worden nagegaan of verzoekster en haar gezin zonder de financiële steun vanwege haar Belgische moeder in Armenië een menswaardig leven konden leiden, zelfs met een beperkte deeltijdse inkomsten.

Verwerende partij dient te onderzoeken of de materiële en financiële steun ter zake noodzakelijk en beduidend was. Dit heeft verwerende partij in dit dossier niet afdoende gedaan en er dient te worden geconstateerd dat een loutere verwijzing naar tewerkstelling in het verleden niet beantwoordt aan het noodzakelijk en beduidend karakter van de materiële en financiële steun uitgevoerd door de Belgische moeder van verzoekster.

Dit element volstaat an sich om de bestreden beslissing te vernietigen.

Aangezien bijgevolg de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoekster met haar Belgische moeder en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding aangaande de afhankelijkheidsrelatie van de Belgische referentiepersoon.

2.1.3. Ten laste van de referentiepersoon - toepassing op de feitsituatie in casu in hoofde van verzoeker
Het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden is vrij, bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling ter zake. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren echter tevens dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekster het bewijs van de voorwaarden heeft geleverd. Hierop oefent de Raad, als annulatierechter, slechts een marginale wettigheidstoetsing uit.

Verzoekster dient aan te tonen dat er een afhankelijkheidsrelatie is met haar moeder van in het land van herkomst en dit voorafgaand aan haar komst naar België.

De stelling vanwege verwerende partij dat verzoekster thans een zelfstandige activiteit zou uitoefenen in België is aldus niet relevant en kan ter zake niet dienen om de afhankelijkheidsrelatie te beoordelen, aangezien verzoekster enkel dient aan te tonen dat zij enkel in het land van herkomst en dit voorafgaand aan haar komst naar België afhankelijk was, *quid certa est*.

De Raad van State (RvS) bevestigde al reeds dat de DVZ geen voorwaarde toevoegt aan de artikelen 40bis en 40ter van de Verblijfswet door te eisen dat het (klein)kind van een 'statische' Belg (Belg die geen gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer), moet aantonen dat het al in zijn 'land van herkomst' afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 29 mei 2018, nr. 241.649).

Door te eisen dat verzoekster voorafgaandelijk aan de aanvraag van 26/03/2021 ten laste moest zijn in het land van herkomst van haar Belgische moeder – wijl verzoekster zich op dat ogenblik zich in België bevond en verwerende partij hiervan duidelijk op de hoogte was – gaat verwerende partij het "ten laste" vereiste eng en onredelijk invullen en voegt zij als dus danig een voorwaarde toe aan de wet.

Verwerende partij verwacht aldus van verzoekster dat zij terug zou keren naar Armenië; aldaar zes maanden zou vertoeven en bijgevolg zou wederkeren naar België om alhier opnieuw datzelfde procedure in te leiden?

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat de documenten nog steeds niet aantonen dat verzoekster effectief financieel afhankelijk was tot aan de aanvraag gezinshereniging.

Zij worden derhalve buiten spel geplaatst om reden dat ze "heel uiteenlopend zijn in tijdspanne" en wijl in het verleden werd gesteld "dat er niet blijkt dat betrokkene volledig afhankelijk was van de referentiepersoon" en "dat de laatste geldstorting dateert van '2017", stelt verwerende partij thans dat verzoekster "in geen geval onvermogen was in het land van herkomst en er dus geen sprake is van een afhankelijkheidsrelatie".

Aangezien verwerende partij expliciet verwijst naar deze documenten en zich in haar motivering enkel tot deze stukken beperkt, mag er in redelijkheid worden aangenomen dat verwerende partij al reeds op de hoogte is van een resem aantal stukken, dewelke al reeds aan het administratief dossier werden gevoegd en dewelke verzoekster nogmaals heeft neergelegd bij de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand.

Verwerende partij is op de hoogte van het gegeven dat verzoekster in het kader van nieuwe elementen een nieuwe aanvraag heeft ingesteld in België en derhalve in het bezit werd gesteld van een Bijlage 19 ter (zie: AD). Verwerende partij heeft zodoende de nieuwe elementen aanvaard, reden waarom verzoekster haar aanvraag ten gronde wordt behandeld.

Het staat buiten kijf dat verzoekster voorafgaandelijk aan haar aankomst in het Rijk en reeds in het land van herkomst of afkomst ten laste was van de referentiepersoon (in casu de Belgische moeder) en bovendien toonde zij effectief aan onvermogen te zijn. Deze stukken werden ten onrechte buiten beschouwing gelaten en worden middels de bestreden beslissing nimmer meer besproken.

Er wordt slechts kort verwezen naar de neergelegde stukken.

Een samen lezing van de geldstortingen met het attest van niet bezit van onroerende goederen, attesten van geen financiële steun vanwege de overheid, zeer beperkte tewerkstelling en ontstentenis van inkomen in hoofde van haar echtgenoot - dewelke allen dateren van voor de aankomst van verzoekster naar België - dient er worden vastgesteld dat verzoekster daadwerkelijk ten laste was van de referentiepersoon.

Art. 40bis, § 2, 3° Vw. stelt aldus een bijkomende voorwaarde van zodra het kind de leeftijd van 21 jaar bereikt: het kind moet dan bewijzen dat het ten laste is van de Unieburger en/of partner dat het komt vervoegen.

De voorwaarde van het ten laste "zijn" in art. 40ter, §2, juncto art. art. 40 bis, §2, eerste lid, 3° van de vrw. impliceert dat het moet gaan om een bestaande toestand. Vermits in het voormelde art. 40ter, §2 uitdrukkelijk sprake is van de familieleden die "de Belg" (...) "vergezellen of zich bij hem voegen" en het vergezellen van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, moet worden aangenomen dat het gaat om een toestand die in het land van herkomst moet bestaan (cfr. RvS 28 november 2017, nr. 239.984).

Het begrip "ten laste" komt voort uit het Unierecht¹ en dient te worden geïnterpreteerd conform de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Het ten laste zijn van iemand is een financiële situatie, bestaande uit:

- De onvermogenheid van de persoon die ten laste is;
- Het voldoende vermogen van de persoon van wie ten laste is, om financieel voor de ander in te staan;
- De werkelijke financiële ondersteuning van de vermogende aan de persoon ten laste;

- Bewijs van deze financiële ondersteuning in het verleden;

Het staat buiten kijf dat verzoekster voorafgaandelijk aan haar aankomst in het Rijk en reeds in het land van herkomst of afkomst ten laste was van de referentiepersoon (in casu de Belgische moeder).

Uit wat volgt en aan de hand van de bijgebrachte stukken toegevoegd aan het AD wordt effectief het bewijs voorgelegd dat van alle vier deze aspecten.

Verwerende partij volstaat om al deze objectieve stukken niet te analyseren en te motiveren met een loutere verwijzing naar een attest gekend onder nummer N° 2 waaruit blijkt dat verzoekster in 2015 tewerkgesteld was in een hotelcomplex.

TEN EERTE is het uiteraard zo dat verzoekster ten laste moeten zijn van haar Belgische moeder en zij derhalve afhankelijk moeten zijn van de materiële steun vanwege haar.

Art. 40bis, § 2, 3° Vw. stelt aldus een bijkomende voorwaarde van zodra het kind de leeftijd van 21 jaar bereikt: het kind moet dan bewijzen dat het ten laste is van de Unieburger en/of partner dat het komt vervoegen.

Het begrip “ten laste” komt voort uit het Unierecht6en dient te worden geïnterpreteerd conform de rechtspraak van het Hof van Justitie.

De hoedanigheid van een familielid ten laste vloeit voort uit een feitelijke situatie waarbij het familielid materieel gesteund wordt door de Unieburger of door diens echtgenoot of partner.

Dit mag met elk passend bewijsmiddel aangetoond worden. In de praktijk ligt de bewijslast in België zeer hoog en past de DVZ criteria toe die moeilijk verzoekenbaar is met de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Verwerende partij betwist in de bestreden beslissing daarentegen niet dat de aan verzoekster verleende bijstand oprecht en structureel van aard is. Verwerende partij gaat er verkeerdelijk vanuit dat verzoekster “volledig” van haar Belgische moeder afhankelijk diende te zijn. Verwerende partij diende te onderzoeken verleende bijstand oprecht en structureel van aard is en niet of zij volledig afhankelijk was van haar Belgische moeder, waarmee zij een voorwaarde toevoegt aan de wet.

Verzoekster verwijst naar minstens elf stortingen in het jaar ‘2017 en tien stortingen in het jaar ‘2016 voor een totaal bedrag 5.560,00 EUR wat neerkomt op een maandelijkse bedrag van 231,66 Eur (dit is een maandloon van een arbeider in Armenië), dewelke het noodzakelijk en beduidend karakter van de steun zonder meer aantoon.

Verwerende partij stelt dat al deze geldstortingen aan verzoekster zelf zijn gericht over een verspreide tijdsperiode en dat hieruit niet kan blijken dat verzoekster financieel afhankelijk was van haar moeder. Het tegendeel blijkt immers uit de bijgebrachte financiële stortingen en het is kennelijk onredelijk om op basis een beperkte een tewerkstelling in ‘2015 te constateren dat verzoekster niet financieel afhankelijk zou zijn van haar Belgische moeder.

Bovendien vereist de kern van het begrip ‘ten laste’ zijn volgens de RvV vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel. Het betreft een beoordeling van een feitelijke situatie. Kenmerkend hierbij is de omstandigheid dat het familielid gesteund wordt door de referentiepersoon, om in zijn basisbehoeften te voorzien.

De eis van de DVZ dat men minstens 6 maanden financiële steun moet bewijzen is – des ondanks dat het strijdig met de mededeling van de Europese Commissie - in casu voorgelegd.

Het ‘ten laste zijn’ is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Deze materiële steun moet verzoekster toelaten om minimaal te kunnen overleven in haar herkomstland of gewone verblijfplaats, rekening houdende met zijn financiële en sociale omstandigheden.

Men is als familielid ten laste van een Belg of Unieburger en diens echtgenoot of partner, als men in de maanden vóór de aanvraag voor gezinshereniging, afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die men komt vervoegen. Dit om minimaal te kunnen overleven in het herkomstland of de gewoonlijke verblijfplaats.

Verwerende partij moet daarbij tevens rekening houden met de financiële en sociale omstandigheden.

Verwerende partij dient te onderzoeken of de materiële en financiële steun ter zake noodzakelijk en beduidend was.

Verwerende partij was volkomen op de hoogte dat verzoekster zich in België bevond en dat verzoekster in het land van herkomst en zulks voor haar initiële aankomst naar het Rijk effectief afhankelijk was van de steun van haar Belgische moeder.

In het arrest JIA van het Hof van Justitie van 9 januari ‘2007 heeft het Hof gesteld dat de voorwaarde van “ten laste” inhoudt dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan “de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot ten einde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan”. De bewijslast inzake het ten laste zijn van een Belgische moeder ligt derhalve bij verzoekster.

Verwerende partij mag de eis dat het familielid in het herkomstland ten laste moet zijn niet kennelijk onredelijk invullen.

Verzoekster verwijst naar nr. 192 593 van 27 september 2017 in de zaak RvV X / II:

“De Raad wijst er dienaangaande tevens op dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet op zich voldoende duidelijk is in die zin dat uitdrukkelijk is bepaald dat bloedverwanten in neerdalende lijn slechts als een familielid van de burger van de Unie in aanmerking komen indien deze ofwel jonger zijn dan

21 jaar ofwel ten laste zijn van de burger van de Unie én zij deze burger “begeleiden of zich bij hen voegen”. Aangezien de wettelijke voorwaarde van het ‘ten laste’ zijn van de Unieburger onlosmakelijk wordt verbonden aan het ‘begeleiden van’ of het ‘zich bijvoegen bij’ deze Unieburger, vloeit reeds uit het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de dertelander zich naar België begeeft om er zijn Belgische (groot)ouder te vervoegen of wanneer deze zich samen met de Belgische (groot)ouder naar België begeeft om zich hier te vestigen. “

Het staat in casu buiten kijf dat verzoekster ten laste was van haar Belgische moeder en zulks voor haar aankomst in België financieel en materieel werd ondersteund door haar Belgische moeder. Dit gegeven wordt in de bestreden beslissing ook niet ernstig betwist in de bestreden beslissing.

TEN TWEEDE moet verzoekster tevens aantonen dat zij geen inkomsten of te weinig inkomsten heeft om rond te komen zonder financiële steun van de Belg of de Unieburger.

Tevens blijkt uit rechtspraak van het HvJ dat wanneer een referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, dit al een reële situatie van afhankelijkheid aantoont.

Een bewijs van onvermogen dient volgens die rechtspraak als bijkomend te worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

Verzoekster werd in de genoemde periode financieel ondersteund door haar Belgische moeder. Dit objectief gegeven wordt niet betwist door verwerende partij, laat staan onderzocht in de bestreden beslissing.

Een beperkte tewerkstelling doet hieraan geen afbreuk. Een loutere verwijzing naar een dergelijke tewerkstelling zonder een afdoende analyse van de inkomstenbronnen van verzoekster zelve volstaat evenmin.

Zij moeten ook aantonen dat zij geen onroerende goederen in eigendom hebben in het herkomstland.

Dit werd tevens aangetoond door een Attest van Comité van het Kadaster Republiek Armenië, verklaring omtrent aanwezigheid en vorm van goederenrechten Nr: LU2/10912 dd. 22/12/2016.

Verzoekster heeft in de besteden aanvraag tevens aangetoond dat zij geen inkomsten heeft in Armenië door een attest voor te leggen vanwege de Armeense Republiek waaruit blijkt dat zij geen uitkeringen ontvangt. Dit objectief gegeven wordt niet betwist door verwerende partij, laat staan onderzocht in de bestreden beslissing. De stelling van verwerende partij dat zulks verklaard kan worden door het feit dat verzoekster tewerkgesteld was raakt kant noch wal, aangezien een werknemer zelfs in België een baan kan uitoefenen en tegelijkertijd een aanvullende uitkering(en) kan ontvangen.

De motovering omtrent dit punt is bijgevolg niet afdoende.

Uit het geheel van het dossier blijkt immers dat verzoekster en haar kinderen recht hebben op gezinshereniging.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoekster met haar Belgische moeder en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothesen wat betreft de afhankelijkheidsgraad en financiële situatie van de referentiepersoon betreft.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982 – 1983, 963.).

Dat de middelen bijgevolg ernstig en gegrond zijn;”

3.2. Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert zij in wezen de schending aan van de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze daadkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kent, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in haar middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.4. Waar verzoekster de inhoud van de bestreden beslissing bekritiseert, voert ze de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De eventuele schending van de materiële motiveringsplicht vergt bovendien een onderzoek naar de zorgvuldigheidsplicht, die ook geschonden wordt geacht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de

overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. 225.875).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

De zorgvuldigheidsplicht legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128.424). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 40ter van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet.

3.5. De *in casu* relevante bepalingen van artikel 40ter van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. (...)

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° (...).

(...)”

De familieleden, bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet, zijn de volgende:

“§ 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...) 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...).”

Verzoekster is de dochter van een Belgische onderdaan, maar is ouder dan 21 jaar en dient derhalve (onder meer) aan te tonen dat zij “ten laste” is van de bloedverwant in opgaande lijn en dat zij de Belg, die het recht op gezinshereniging opent, vergezelt of zich bij deze laatste voegt. Met het “ten laste zijn” wordt een feitelijke situatie bedoeld waarbij de bloedverwant in neergaande lijn reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel wordt ondersteund door de Belgische referentiepersoon teneinde in het levensonderhoud te kunnen voorzien.

Het moet om een bestaande toestand in het land van herkomst gaan vermits in voornoemd artikel 40ter uitdrukkelijk sprake is van familieleden “die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen”, en het begeleiden van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen (RvS 29 mei 2018, nr. 241.649; RvS 28 november 2017, nr. 239.984).

Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van het “ten laste” zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij. De bewijslast daartoe rust evenwel op de aanvrager. Deze vrije bewijsvoering impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoeker het bewijs dat aan de voorwaarden is voldaan. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d. die het bestuur zelf bepaalt. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad evenwel een wettigheidstoezicht. De Raad van State heeft reeds bevestigd dat er voor de bloedverwant in neergaande lijn van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet door te vereisen dat aangetoond wordt dat de derdelander-familielid reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de Belgische referentiepersoon (cf. RvS 12 november 2013, nr. 225.447).

De Raad wijst er dienaangaande tevens op dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet op zich voldoende duidelijk is, in die zin dat uitdrukkelijk is bepaald dat bloedverwanten in neerdalende lijn slechts als een familielid van de burger van de Unie kunnen worden beschouwd indien deze ofwel jonger zijn dan 21 jaar ofwel ten laste zijn van de burger van de Unie én zij deze burger *“begeleiden of zich bij hen voegen”*. Aangezien de wettelijke voorwaarde van het *“ten laste”* zijn van de Unieburger onlosmakelijk wordt verbonden aan het *“begeleiden van”* of het *“zich bijvoegen bij”* deze Unieburger, vloeit reeds uit het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er zijn Belgische (groot)ouder te vervoegen of wanneer deze zich samen met de Belgische (groot)ouder naar België begeeft om zich hier te vestigen. Aan de voornoemde wettelijke bepaling(en) wordt dan ook geenszins een voorwaarde toegevoegd door te vereisen dat aangetoond wordt dat de afhankelijkheidsband bestond van in het land van herkomst en voorafgaand aan de komst naar België.

3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 4 mei 2023 een negende aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie c.q. Belg, opnieuw in functie van haar Belgische moeder.

Verzoekster legde bij deze gelegenheid haar geboorteakte neer, een Armeens paspoort, een kopie van de identiteitskaart van de referentiepersoon en een betalingsbewijs van de retributie. Vervolgens werd aan verzoekster gevraagd om *“binnen de drie maanden, dus ten laatste op 04-08-2023, de volgende documenten over te leggen: Bewijs ziektekostenverzekering, bewijs van ten laste zijn, Gereg. Huurovereenkomst of eigendomsakte, Bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon (*) (*) Voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden.”*

Verzoekster legde een inschrijvingsbewijs neer bij de HZIV in hoofde van de Belgische referentiepersoon en een informatiefiche waaruit blijkt dat deze een aanvullende uitkering ontving en een verklaring van lidmaatschap van Helan voor zichzelf en haar drie kinderen. Betreffende de bestaansmiddelen van de referentiepersoon legde verzoekster loonafrekeningen van 'w.(...) M.(...) vzw' voor van de maanden april, mei en juni 2023. Verzoekster legde ook een huurovereenkomst neer van de referentiepersoon (pand in Deurne) en haar huurovereenkomst (pand in Borgerhout). Wat het bewijs van het 'ten laste zijn' betreft, legde verzoekster bewijzen neer van 10 geldstortingen via *MoneyTrans* in de periode januari 2015 tot februari 2017 en een geldstorting via *Intell Express* van november 2016. Tevens legde verzoekster een attest neer van de Armeense Sociale Zekerheid van 2020 waaruit blijkt dat zij geen financiële bijstand ontving van de overheid en een kadastraal attest waaruit blijkt dat E. L. L. geen onroerende goederen bezit in Armenië.

3.7. In de bestreden beslissing wordt betreffende het aspect van het 'ten laste' zijn gesteld dat uit de beschikbare gegevens blijkt dat verzoekster voor haar vertrek uit Armenië aldaar tewerkgesteld was. De gemachtigde van de staatssecretaris wijst er dus op dat het logisch is dat zij geen financiële steun ontving van de overheid. Naar aanleiding van het document, waaruit gebleken was dat verzoekster in 2015 in haar land van herkomst tewerkgesteld was in H.(...) A.(...), wordt in de beslissing overwogen *“dat betrokkene in geen geval onvermogen was in het land van herkomst en er dus geen sprake was van enige afhankelijkheidsrelatie”*.

Voorts wordt er wederom, net zoals in eerdere beslissingen, opgemerkt dat de bewijzen van onvermogen en de stukken betreffende de financiële ondersteuning van verzoekster toen zij nog in haar land van herkomst verbleef, allen melding maken van E. L. in plaats van Y. L. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt naar aanleiding van deze opmerking opnieuw het volgende: *“Een gelijkvormigheidsattest werd ook in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging niet toegevoegd. Indien de naam niet overeenstemt is het uiteraard niet vanzelfsprekend om de link te leggen tussen de voorgelegde documenten en betrokkene die in België aanwezig is.”*

In de beslissing wordt bijkomend nog gewezen op het feit dat verzoekster in haar land van herkomst gehuwd was en dat *“(h)et (...) niet onredelijk (is) aan te nemen dat gehuwden voor elkaar instaan en dat betrokkene haar echtgenoot aldus mee voorzag in de basisbehoeften van betrokkene en hun drie gemeenschappelijke kinderen. Haar echtgenoot S.(...) T.(...) (OV (...)) verklaarde in het kader van zijn asielaanvraag dd. 06.01.2023 (zie interview DVZ dd. 08.02.2023) dat hij economisch actief was als geschoold arbeider.”*

Ten slotte wordt ook nog vermeld dat *“geen documenten (werden) voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene en referentiepersoon tot op heden niet ten laste vallen/vielen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk”*. Op basis van het geheel van voormelde overwegingen wordt geconcludeerd dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat zij onvermogen was en voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van

herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, waardoor het recht op verblijf wordt geweigerd.

3.8. In haar middel gaat verzoekster in eerste instantie in op de overwegingen uit de bestreden beslissing dat L.L.E. niet dezelfde persoon zou betreffen als L.Y. Volgens verzoekster is het evident dat “L.(...)/L.(...)” het patroniem is van verzoekster en deze expliciet is opgenomen in haar geboorteakte en op haar internationaal paspoort. Wat betreft de schrijfwijze van E. en Y. benadrukt verzoekster dat er geen discrepantie bestaat tussen de twee schrijfwijzen omdat het louter het Cyrillisch schrift betreft.

3.9. De Raad stelt vast dat deze kritiek van verzoekster op loutere beweringen gestoeld is. Verzoekster weerlegt immers nergens de vaststelling dat de stukken betreffende haar onvermogen en betreffende de financiële ondersteuning die zij zou hebben genoten in Armenië de voornaam E. vermelden, terwijl haar paspoort en de aanvraag in België de naam Y. vermelden, zonder dat er een officieel document werd gevoegd dat bevestigt dat beide (voor-)namen dezelfde persoon betreffen. Door aan haar verzoekschrift nogmaals haar geboorteakte toe te voegen, heft verzoekster het vastgestelde verschil in voornamen niet op. Daarnaast merkt de Raad op dat de kritiek van verzoekster gericht is tegen een overtollig motief van de beslissing en onmogelijk aanleiding kan geven tot de nietigverklaring ervan. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft nergens op absolute wijze gesteld dat de documenten in kwestie niet in aanmerking worden genomen omdat het niet over dezelfde persoon zou gaan. Er wordt immers ook inhoudelijk ingegaan op de stukken en uiteengezet waarom deze niet volstaan als afdoende bewijs van een afhankelijkheidsband in het land van herkomst tussen verzoekster en haar Belgische moeder, de referentiepersoon.

3.10. Verzoekster voert voorts aan dat de verweerder elk voorgelegd stuk moet onderzoeken en erover moet motiveren. De verwerende partij kan volgens verzoekster niet dienstig verwijzen naar een eerdere beslissing, zoals te dezen het geval is, om een nieuwe aanvraag af te wijzen. Verzoekster laat evenwel na te concretiseren welk stuk, dat daadwerkelijk zou zijn voorgelegd in het kader van de thans voorliggende – negende – aanvraag, ten onrechte niet door verweerder zou zijn onderzocht, zodat zij geen onzorgvuldigheid aantoon in hoofd van de gemachtigde van de staatssecretaris.

3.11. In de mate dat verzoekster meent dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet mag motiveren over documenten die in het kader van de huidige aanvraag niet werden voorgelegd, en daarbij doelt op de zogenaamde “*bijlage n°2*” betreffende haar tewerkstelling in haar land van herkomst, die zij ooit, in het kader van een eerdere aanvraag, had voorgelegd, kan zij niet worden gevolgd. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt bij de beoordeling van het aspect ‘ten laste’ in het kader van een gezinsherenigingsaanvraag immers over een discretionaire bevoegdheid en mag daarbij gebruik maken van alle informatie die hij ter beschikking heeft, ook van stukken die verzoekster in het kader van een eerdere aanvraag had neergelegd, voor zover deze voor de beoordeling van de huidige situatie relevant zijn. Het gegeven dat verzoekster voorafgaandelijk aan haar komst naar België in haar land van herkomst tewerkgesteld was, is wel degelijk blijvend relevant in het kader van een aanvraag gezinshereniging met een Belgische ascendent.

3.12. Verzoekster betoogt dat de verwerende partij heeft nagelaten om te verifiëren hoeveel haar maandelijkse inkomsten precies zouden bedragen om in Armenië een menswaardig bestaan te leiden. Verzoekster voert aan dat haar deeltijdse tewerkstelling maar voor een korte periode was en zij meent dat deze tijdelijke en deeltijdse tewerkstelling niets afdoet van de afhankelijkheidsrelatie met haar moeder in het land van herkomst.

3.13. De Raad benadrukt dat de bewijslast inzake de onvermogenheid in beginsel op de aanvrager rust. In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt voor te houden, dient de gemachtigde van de staatssecretaris niet op eigen initiatief te onderzoeken hoeveel de verzoekster precies in Armenië verdiende uit haar tewerkstelling en of zij daarmee een menswaardig leven kon leiden. Het kwam in tegendeel aan verzoekster zelf toe om hieromtrent in het kader van haar aanvraag de nodige concrete inlichtingen te verschaffen en om aan de hand van haar concrete inkomsten te verduidelijken dat zij in haar land van herkomst, ondanks haar tewerkstelling, nog steeds dermate onvermogen was dat zij er daadwerkelijk afhankelijk was van de ondersteuning van haar Belgische moeder teneinde er in haar levensonderhoud te kunnen voorzien.

Bovendien beperkt verzoekster zich tot de loutere bewering dat zij slechts deeltijds en voor een korte periode was tewerkgesteld in haar land van herkomst. In zijn arrest van 16 januari 2023 oordeelde de Raad reeds dat de “*bijlage n°2*” geen melding maakt van een deeltijdse tewerkstelling (RvV 16 januari 2023, nr. 283 194). In dit arrest wordt ook verduidelijkt dat het een attest betreft van het comité van de inkomsten van de staat voor de referentieperiode juni 2015 tot december 2016, waarop vermeld wordt dat verzoekster bij het “*Hotelcomplex A.*” is beginnen werken op 1 april 2015 en waarbij in het vak bestemd voor het “*einde*” van de tewerkstelling geen datum wordt ingevuld. Dit document zegt dan ook niets over eventuele tewerkstellingen voorafgaand aan het jaar 2015 en nog minder kan uit dit document worden afgeleid dat de tewerkstelling van verzoekster slechts zeer kortstondig was. Een bedrag van de inkomsten uit arbeid wordt evenmin vermeld. Bij

haar enig middel heeft de verzoekster verder ook niet aangegeven hoeveel zij precies verdiende in Armenië. Verzoeksters huidige beweringen volstaan dan ook niet om aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de thans bestreden beslissing kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan.

3.14. Ook waar verzoekster zich in haar middel verbaast over het feit dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich niet uitspreekt over de inkomsten van haar echtgenoot en over het gegeven dat hiernaar niet wordt gepeild en dat hieromtrent ook geen stukken werden opgevraagd, kan zij niet worden gevolgd.

3.15. De Raad herhaalt dat de bewijslast in het kader van een aanvraagprocedure logischerwijs in beginsel op de aanvrager rust, maar dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij zijn beoordeling gebruik kan maken van alle beschikbare relevante gegevens. De gemachtigde van de staatssecretaris merkte evenwel reeds in zijn beslissing van 15 juni 2018, naar aanleiding van een eerdere aanvraag, op dat *“betrokkene in het land van herkomst ook nog steeds gehuwd is. Het is niet onredelijk aan te nemen dat gehuwden voor elkaar instaan en dat betrokkene haar echtgenoot aldus mee voorzag in de basisbehoeften van betrokkene en hun drie gemeenschappelijke kinderen.”*

Het beroep tot nietigverklaring dat werd ingediend tegen de beslissing van 15 juni 2018, werd door de Raad verworpen (RvV 14 november 2018, nr. 212 325), waardoor de wettigheid van deze beslissing definitief kwam vast te staan. Verzoekster diende dus te weten dat haar gehuwde staat haar bewijslast verzwaarde en dat zij in het kader van haar huidige, negende, aanvraag bewijskrachtige gegevens diende aan te brengen om eventueel aan te tonen dat haar echtgenoot destijds geen bijdrage leverde aan het gezinsinkomen en zij dus financieel/materieel afhankelijk was van haar Belgische moeder. Ook in een recent arrest werd verzoeksters aandacht nogmaals gevestigd op het gegeven dat verweerder haar burgerlijke staat van belang achtte (RvV 16 januari 2023, nr. 282 043). Verzoekster kan niet voorhouden dat zij hiervan niet op de hoogte was en kan de bewijslast niet omkeren door thans te stellen dat er geen gegevens voorliggen waaruit blijkt dat haar echtgenoot wel degelijk over een inkomen beschikte in Armenië.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt weliswaar in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, doch met dien verstande dat de aanvrager van een (verblijfs-)vergunning alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Zoals hierboven weergegeven, blijkt uit de toepasselijke bepalingen dat de bewijslast ter zake bij verzoekster zelf ligt. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt de verzoekster aldus zelf toe om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij het stofferen van haar aanvraag.

3.16. Volgens verzoekster moet, *“zelfs in de hypothese dat (zij) in Armenië inkomen zou hebben gegenereerd”* rekening worden gehouden met het gegeven dat het basisinkomen in Armenië erg laag is en aldus niet voldoende was om haar en haar gezin van levensonderhoud te kunnen voorzien.

3.17. Zoals hierboven aangegeven heeft verzoekster nooit concrete stukken bijgebracht waaruit kan worden opgemaakt hoeveel zij precies verdiende uit haar tewerkstelling in haar land van herkomst die in het document *“bijlage n°2”* wordt vermeld. Ook in het kader van het voorliggende beroep biedt verzoekster hieromtrent geen enkele transparantie. In deze omstandigheden kan verzoekster dan ook niet zonder meer worden gevolgd waar zij louter poneert dat haar inkomen in Armenië niet afdoende was om in haar levensonderhoud en dat van haar gezin te voorzien. Het formuleren door verzoekster van eigen aannames, veronderstellingen en kritieken zonder enig begin van bewijs, volstaat niet om aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing op een onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen (RvS 15 januari 2021, nr. 249.498).

3.18. Verder voert verzoekster in haar middel aan dat het gegeven dat zij thans in België een zelfstandige activiteit zou uitoefenen niet relevant is en niet ter zake dienend is om de afhankelijkheidsrelatie te beoordelen, aangezien zij enkel dient aan te tonen dat zij in haar land van herkomst en voorafgaand aan haar komst naar België ten laste was van de referentiepersoon. Verzoekster meent dat de verweerder het begrip *“ten laste”* te eng en onredelijk invult en dat er een voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet door te vereisen dat zij vlak voorafgaand aan haar aanvraag ten laste moest zijn van haar Belgische moeder terwijl zij zich op dat ogenblik reeds in België bevond.

Met betrekking tot het gegeven dat zij thans een zelfstandige activiteit zou uitoefenen in België, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing hierover niets vermeldt zodat het verwijt van verzoekster aan het adres van de gemachtigde van de staatssecretaris, dat dit gegeven irrelevant zou zijn, feitelijke grondslag mist.

Verzoekster kan bovendien niet worden bijgetreden waar zij beweert dat verweerder het begrip ‘ten laste’ te eng en onredelijk invult. Het is niet kennelijk onredelijk dat de aanvraag in functie van een Belgische ascendent (ook) wordt beoordeeld op het tijdstip van de aanvraag en niet enkel aan de hand van de historische gegevens die door aanvrager werden aangereikt bij het indienen van de aanvraag. Zoniet, dan zou het enkele feit dat de aanvrager in het verleden ooit ten laste is geweest van een Belgische ascendent volstaan om het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° *juncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet erkend te zien.

De verwijzing van de verzoekster naar het arrest van de Raad van State met nummer 241.649 van 29 mei 2018 is niet ter zake dienend. Hierin kan, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster betoogt, niet worden gelezen dat de voorwaarde van het “ten laste” zijn louter en alleen zou slaan op de periode toen de verzoekster nog in haar land van herkomst verbleef en niet op de periode waarin zij reeds in België verblijft.

3.19. Verzoekster stelt zich in haar middel eveneens de vraag of de verweerder van haar verwacht dat zij terug zou keren naar Armenië, aldaar zes maanden zou vertoeven en naderhand naar België zou terugkomen om hier opnieuw dezelfde procedure in te leiden. Deze overpeinzing van verzoekster brengt de bestreden beslissing niet aan het wankelen. Volgens verzoekster staat het buiten kijf dat zij voorafgaandelijk aan haar binnenkomst in het Rijk en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon en dat zij bovendien aantoonde dat ze effectief onvermogen is. Volgens verzoekster werden deze stukken ten onrechte buiten beschouwing gelaten en worden zij in de thans bestreden beslissing niet meer besproken. Zoals reeds werd aangestipt, specificeert verzoekster onvoldoende met welke stukken volgens haar onvoldoende rekening werd gehouden, terwijl in de bestreden akte alle stukken worden opgesomd die door de verweerder in rekening werden genomen. De eigen overtuiging van verzoekster, dat zij wel degelijk heeft aangetoond dat zij ten laste was van haar Belgische moeder in haar land van herkomst, volstaat uiteraard niet om aan te tonen dat de bestreden weigeringsbeslissing niet op een zorgvuldige en deugdelijk gemotiveerde wijze tot stand is gekomen.

3.20. Met betrekking tot de bewijzen van het ‘ten laste zijn’ verwijst verzoekster naar rechtspraak van het Hof van Justitie waarin gesteld wordt dat er met betrekking tot dit aspect vrije bewijsvoering geldt. Tevens geeft ze aan dat bij de beoordeling van het begrip ‘ten laste zijn’ rekening dient gehouden te worden met de financiële of sociale omstandigheden.

3.21. In de eerste plaats wijst de Raad erop dat verzoekster zich als descendent van een Belgische onderdaan die zelf geen gebruik heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer – verzoekster voert ook niet aan dat dit wel het geval zou zijn – niet zonder meer kan beroepen op rechtspraak van het Hof van Justitie die betrekking heeft op de interpretatie van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet maakt ook zelf uitdrukkelijk het onderscheid tussen familieleden van een Belg “die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie” (§ 1) en de familieleden van een Belg “die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie” (§ 2). Zoals hoger reeds aangegeven, is op verzoekster § 2 van voormeld artikel 40ter van toepassing, hetgeen zij ook niet betwist.

In zijn arrest van 29 mei 2018 stelt de Raad van State in dit verband het volgende: “Het betreft dus een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Het is juist dat een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling aan de orde is, onder meer in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen, maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht.” en “Het blijkt geenszins dat bij de wijziging van artikel 40 en volgende van de vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 ‘tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ werd gekozen voor dezelfde aanpak voor gezinshereniging van een derdelander met een zogenaamde “statische” Belg als met een andere Unieburger. Integendeel, er is uitdrukkelijk voor gekozen dat die “Belgen op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen” en dat “de wet bijgevolg strenger zal worden toegepast ten aanzien van de Belgen dan ten aanzien van de burgers die de nationaliteit hebben van een lidstaat van de Europese Unie” (Parl. St. Kamer, nr. 53/0443-14, 150).” (RvS 29 mei 2018, nr. 241.649).

Bijgevolg valt verzoekster onder de louter internrechtelijke toepassing van artikel 40ter, §2 *juncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet. Met betrekking tot het aspect ‘ten laste zijn’ geldt een vrije

bewijsvoering omdat dit een feitenkwestie is. De overheid beoordeelt echter op discretionaire wijze de bewijswaarde van de gegevens uit het dossier om tot haar overtuiging te komen (cf. *mutatis mutandis* RvS 23 januari 2020, nr. 246.835; RvS 16 januari 2018, nr. 240.429). De Raad beschikt dienaangaande slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid.

3.22. In haar verzoekschrift verwijst verzoekster naar verschillende documenten die zij voorlegde om aan te tonen dat zij ten laste is van de referentiepersoon, haar Belgische moeder; onder andere naar *“een attest van het Kadaster Republiek Armenië”* om aan te tonen dat zij in Armenië geen onroerende goederen bezit. De Raad merkt op dat de gemachtigde van de staatssecretaris dit document wel degelijk in aanmerking heeft genomen en dat hij de inhoud ervan niet heeft tegengesproken. Door hier louter opnieuw naar te verwijzen, toont verzoekster geen ondeugdelijke of onzorgvuldige besluitvorming aan.

3.23. Met betrekking tot de neergelegde bewijzen van elf geldstortingen in het jaar 2017 en tien stortingen in het jaar 2016 voor een totaal bedrag van 5.560,00 euro, hetgeen volgens verzoekster neerkomt op een maandelijks bedrag van 231,66 euro en dus het maandloon van een arbeider in Armenië, stelt verzoekster dat het noodzakelijk en beduidend karakter van de steun zonder meer wordt aangetoond. Verzoekster betoogt dat uit deze geldstortingen, in tegenstelling tot wat de verweerder voorhoudt, wel degelijk blijkt dat zij financieel afhankelijk was van haar moeder. Zij vindt het onredelijk om op basis van een beperkte tewerkstelling in 2015 te constateren dat zij niet afhankelijk was van haar moeder. Verzoekster geeft tot slot aan dat zij tevens heeft aangetoond dat zij geen inkomsten heeft in Armenië door een attest voor te leggen vanwege de Armeense Republiek waaruit blijkt dat zij geen uitkeringen ontvangt. Verzoekster verwijt de verweerder dat dit aspect niet onderzocht wordt in de bestreden beslissing.

3.24. De Raad merkt op dat het ‘ten laste’ zijn niet enkel het bewijs van financiële ondersteuning impliceert, maar tevens een bewijs vereist van onvermogen in het land van herkomst. Het loutere gegeven dat er op uiteenlopende tijdstippen geld werd gestort aan verzoekster in haar land van herkomst, betekent op zich immers nog niet dat zij werkelijk behoeftig was en dus afhankelijk was van deze geldsommen om te kunnen voorzien in haar levensonderhoud. Zoals hiervoor reeds toegelicht, beperkt verzoekster zich tot de loutere bewering dat zij slechts deeltijds en kortstondig tewerkgesteld was in 2015, terwijl dit niet wordt ondersteund door de neergelegde documenten. Betreffende het gegeven dat zij in Armenië geen sociale bijstand ontving, stelt de gemachtigde van de staatssecretaris in zijn beslissing het volgende:

“ – attest (Sociale Zekerheid van de overheidsdienst Republiek Armenië) dd. 03.08.2020 waaruit moet blijken dat betrokkene (en haar drie kinderen) in de periode 2012-2017 niet geregistreerd was in het informatiesysteem van de sociale zekerheid en geen enkele vorm van financiële steun ontvingen van de overheid. Echter, uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkenen tewerkgesteld was voor haar vertrek uit Armenië. De vaststelling dat ze geen sociale uitkering ontving, is bijgevolg ook geen afdoende bewijs van het aangehaalde overmogen, wel een logisch gevolg.”

Verzoekster meent dat dit motief geen steek houdt nu een werknemer zelfs in België een baan kan uitoefenen en tegelijkertijd een aanvullende uitkering kan ontvangen. Deze kritiek is niet dienstig. Uit de afwezigheid van financiële steun van de overheid kan onmogelijk worden geconcludeerd dat men onvermogen is, eerder integendeel.

3.25. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden weigeringsbeslissing is gekomen. Verzoekster toont evenmin aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris de *in casu* geldende wetgeving foutief heeft toegepast. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 40ter juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME	F. TAMBORIJN
--------------	--------------